30/03/2022

Δέκα χρόνια από την κοίμηση του γέροντα Κυρίλλου της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυίδ (αφιέρωμα)

/ Ιερές Μονές

Σαν σήμερα, 30 Μαρτίου του 2012, εκοιμήθη ο μακαριστός Γέροντας Κύριλλος (Γεραντώνης), Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυίδ εν Ευβοία και άξιος διάδοχος και υποτακτικός του Οσίου Ιακώβου του Τσαλίκη.

Ήταν Παρασκευή του Ακαθίστου Ύμνου κι έτσι το επίσημο μνημόσυνό του καθιερώθηκε να τελείται κάθε χρόνο το Σάββατο του Ακαθίστου, που φέτος είναι την 9η Απριλίου.

Επιμέλεια: Ευγενία Δίτσα

Ο μακαριστός γέροντας άφησε την τελευταία του πνοή, αναχωρώντας για την αιώνια ζωή, στο Ναυτικό Νοσοκομείο.

Τα τελευταία δύο χρόνια είχε περιέλθει σε αρκετά Νοσοκομεία, όπως το “Γεννηματάς” , το “Σωτηρία”, το “Ωνάσειο”, ο “Ευαγγελισμός”, το “Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Λαρίσης” και τέλος στο “Ναυτικό Νοσοκομείο των Αθηνών”, όπου τελικά εξέπνευσε και όπου, κατά ομολογία των ιατρών, των νοσηλευτών και των επισκεπτών, ευωδίασε όλος ο όροφος , όπου νοσηλευόταν, μέχρι και τον από κάτω όροφο.

Σύμφωνα με τις ιατρικές προβλέψεις, ο γέροντας ήταν να φύγει 11 χρόνια πριν, το 2001, που υπέστη βαρύ εγκεφαλικό.

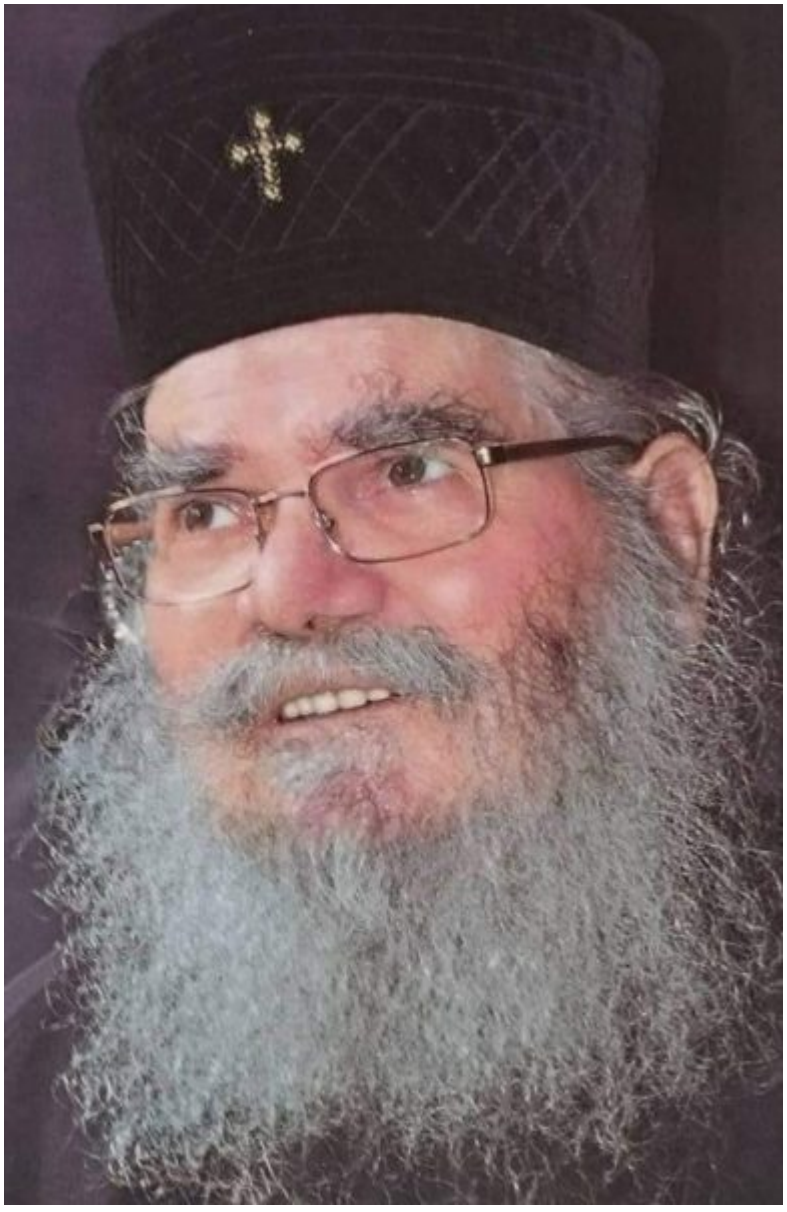

Με προτροπή του τότε Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χαλκίδος, του μακαριστού πατρός κυρού Χρυσοστόμου Βέργη, πήγε στο “Ερρίκος Ντυνάν” για καλύτερη

περίθαλψη.

Είχε παραλύσει η αριστερή του πλευρά, ημιπάρεση και οι γιατροί λέγανε ότι «έτσι θα παραμείνει, θα χρειάζεται κάθε μέρα εντατική φυσικοθεραπεία για 7-8 μήνες και θα δούμε τότε αν κάπως αποκατασταθεί».

«Την έκτη ημέρα μας φωνάζει και μας λέει: «Φέρτε μου το πι».

«Τι θα κάνεις γέροντα;»

«Φέρτε μου το πι. Κάτι έκανε απόψε ο Όσιος Δαυίδ».

Πήγαμε το πι, πράγματι, κι εκεί διακρίναμε, από τον τρόπο που έπιασε τις χειρολαβές του πι κι από την όλη του συμπεριφορά, την ακλόνητη πίστη του, για την οποία πάντοτε διακρίνετο στο Θεό, στην Παναγία, στους Αγίους μας… Έπιασε τις χειρολαβές και άρχισε σιγά-σιγά να σέρνει τα βήματά του κι από την άλλη μέρα, φορώντας το αντερί του, κυκλοφόρησε στους διαδρόμους του «Ερρίκος Ντυνάν».

«Πώς περπάτησε ο παπάς;» λέγανε γιατροί.

Μα ένας καλός Χειρουργός ο Βαγγέλης Μπιμπιδάκης, που τώρα είναι στην Αμερική, έλεγε στους συναδέλφους του ότι «εδώ λειτουργούν άλλοι Νόμοι και όπου γαρ βούλεται Θεός νικάται φύσεως τάξις».

Εξήλθαμε του Νοσοκομείου και κάποια μέρα μας εξήγησε αυτό που είπε, ότι «απόψε κάτι έκανε ο Όσιος Δαυίδ».

Μας είπε ότι βρέθηκε σε έναν Ουρανομήκη Ναό που ξεκινούσε από την Γη και έφτανε στον Ουρανό. Το κάλλος και την ευπρέπεια αυτού του Ναού δεν τα είχε ξαναδεί, όπως δεν είχε ξαναδεί και τις μορφές των Ιερομονάχων, των Ιερέων, Αρχιερέων που τον υποδέχθηκαν, που του ετοίμαζαν κάποια υποδοχή, στους Ουρανούς.
Εκείνος, με την ιερατική του στολή, έφτασε στον τόπο της υποδοχής κι ενώ ήταν έτοιμοι να τον υποδεχθούν, μεγαλοπρεπής φωνή προέτρεψε και έδωσε εντολή:

«Να επιστρέψει στον κόσμο».

Και κάτω υπήρχε πλήθος κόσμου που τον περίμενε – συνοπτικά πάντοτε μας τα έλεγε-, «και κατάλαβα τότε», είπε, «ότι πήρα παράταση».

Και πράγματι, με αυτοθυσία, παρά τις ταλαιπωρίες της υγείας του, διηκόνησε από τότε τον κόσμο έτι περισσότερο.
Έβλεπε τριπλάσιο και τετραπλάσιο κόσμο από ό,τι έβλεπε πριν.

Οι πάντες έφευγαν αναπαυμένοι, δροσισμένοι, παρηγορημένοι, βρίσκοντας λύσεις στα θέματά τους, γιατί διακρίναμε ότι ό,τι έλεγε αυτός ο απλούς, αυτός ο ολιγογράμματος , κατά κόσμον, Γέροντας, ο Θεός το σφράγιζε και εξεπληρούτο ό,τι έλεγε ο γέροντας.

Διέκρινε τις ψυχές μας όπως και τις ψυχές των προσερχομένων.

«Καλώς το Χρήστο, τον Νικόλα και το Δημήτρη», είπε στα παιδιά ενός απ' το Αγρίνιο, του κ. Γιώργου. «Κι εσύ παιδί μου, Χρήστο», νομίζω είπε, «μην τρέχεις, σ' έχουν περασμένο». Έτρεχε το παλικάρι γιατί είχε δώσει εξετάσεις σε κάποια Στρατιωτική Σχολή, αν δεν κάνω λάθος και προσπαθούσε να βρει τρόπο να περάσει, είχε αγωνία. «Μην αγωνιάς», του λέει, «περασμένο σ' έχουνε». Πρώτη φορά το έβλεπε το παλικάρι, όπως και αναρίθμητες τέτοιες περιπτώσεις μας έχουν αφηγηθεί.

Διηκόνησε με πλήρη πιστότητα, σ' όλη του τη ζωή, με υπακοή. Είμαστε βέβαια και άνθρωποι, δεν λείπουν κι οι ανθρώπινες στιγμές, αλλά λέμε αυτό που κυρίως υπήρχε.

Με φρόνημα Εκκλησιαστικό, Υπακοή στην Εκκλησία, όπως έλεγε ο Γέροντάς του, ο Άγιος Ιάκωβος. «Έχουμε Επισκόπους, εκείνοι θα αποφασίσουν».

Τα εβδομήντα τρία χρόνια της επίγειας βιοτής του ήταν μία γνήσια και αυθεντική μαρτυρία Χριστού. Ήταν μία πορεία που χαράχτηκε με την τελεία υπακοή, την ιώβειο υπομονή, την άμετρη αγάπη προς τον Θεό και τον άνθρωπο, την ολόθερμη προσευχή.

Δεν έκανε οτιδήποτε αν δεν ενημέρωνε, με σεβασμό και αγάπη, τον Επίσκοπό του, ο οποίος μίλησε με λόγια αγάπης κατά την Εξόδιο Ακολουθία του και κατά τον Επικήδειο Λόγο τον οποίον θα ακούσετε, γιατί οι Πατέρες της Μονής με κόπο ετοίμασαν ένα μικρό αφιέρωμα εις τιμήν και μνήμην του:

Η πρώτη θαυμαστή εμφάνιση του Γέροντα Κυρίλλου μετά την

κοίμησή του

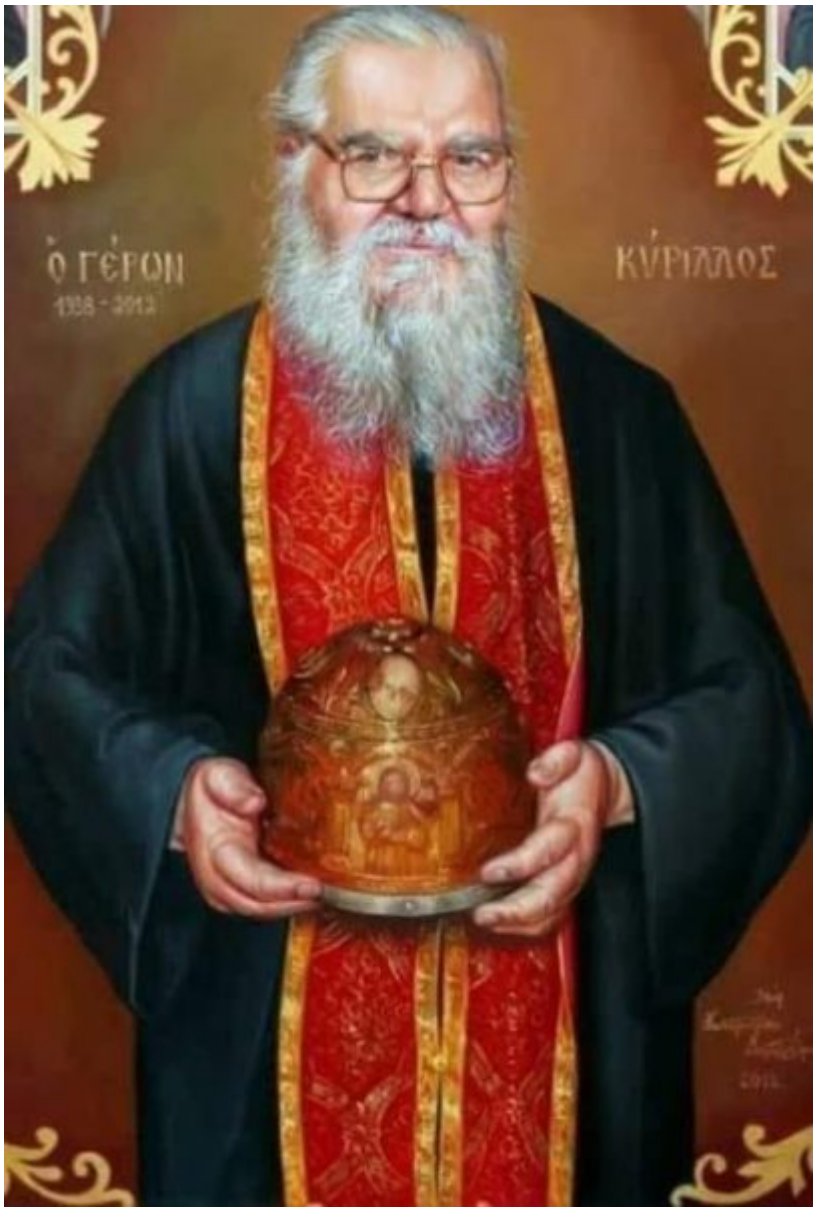

Το πρωινό της 30ής Μαρτίου 2012, ο Γέροντας Κύριλλος άφησε την τελευταία του πνοή στο Ναυτικό Νοσοκομείο Αθηνών. Ακούστε όμως ,τον π.Αθανάσιο Αττάρτ, εφημέριο του ναού της Παναγίας Χρυσοσπηλιωτίσσης, της οδού Αιόλου, να διηγείται τα εξής θαυμαστά:

«Στις 30 Μαρτίου και περί ώρα 5 πρωινή, μπαίνοντας στον Ι.Ν.Παναγίας Χρυσοσπηλιωτίσσης, προκειμένου να τελέσω την Ακολουθία, αντίκρυσα μπροστά μου έναν μαύρο μεγάλο μπόγο. Ήταν ο ” έξω απ’ εδώ”, ο διάβολος, ο οποίος μου επιτέθηκε με τέτοια σφοδρότητα, ώστε το μικρό δαχτυλάκι του δεξιού μου χεριού να χρειάζεται επέμβαση, για να αποκατασταθεί. Στην προσπάθειά μου να αμυνθώ, βλέπω μπροστά μου το Γέροντα Κύριλλο να μου λέει:

– Πάτερ Αθανάσιε, πάρε το σταυρό που είναι πάνω στην Αγία Τράπεζα και σφράγισε το δαίμονα. Έκανα αμέσως υπακοή σ’ αυτό που μου είπε ο Γέροντας και ο δαίμονας εξαφανίστηκε».

Αυτά, ενόσω το σώμα του ήταν στο κρεβάτι του Ναυτικού Νοσοκομείου…
Ας έχουμε την ευχή του!

Βιογραφία του

Ο Γέροντας Κύριλλος γεννήθηκε στον Κρυονερίτη της Βορείου Ευβοίας το 1938 και από την μικρή ηλικία αγάπησε τον Χριστό. Προσήλθε στην Ιερά Μονή του Οσίου Δαυίδ του Γέροντος στις αρχές της δεκαετίας του 1960 και εκάρη Μοναχός την 2α Οκτωβρίου 1965 από τον μακαριστό Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Αρχιμανδρίτη Νικόδημο Θωμά († 1977), λαβών το όνομα Κυπριανός.
Ως Μοναχός διακρίθηκε για την ταπείνωσή του, την υποδειγματική υπακοή του και την διάθεσή του να υπηρετεί τους πάντες. Στις 27 Μαρτίου του 1971 χειροτονήθηκε Διάκονος στον Ιερό Ναό Γενεθλίου της Θεοτόκου Λίμνης, λαβών το όνομα Κύριλλος και στις 28 Μαΐου 1972 Πρεσβύτερος στην Ιερά Μονή του Οσίου Δαυίδ, από τον μακαριστό Μητροπολίτη Χαλκίδος Νικόλαο († 1975). Ως ιερομόναχος εξυπηρέτησε την Ιερά Μονή της μετανοίας του, μαζί με τον μακαριστό Γέροντα Αρχιμανδρίτη Ιάκωβο Τσαλίκη († 1991), όπως και τα γύρω χωριά, τα οποία εστερούντο μονίμου εφημερίου. Παράλληλα και για 20 και πλέον χρόνια, μαζί με τον μακαριστό π. Ιάκωβο και τον επίσης μακαριστό Μοναχό π. Σεραφείμ († 2009) κράτησαν την Ιερά Μονή του Οσίου Δαυίδ του Γέροντος και διηκόνησαν τους αναρίθμητους προσκυνητές της.
Το 1991 και μετά την κοίμηση του μακαριστού Ηγουμένου Γέροντος Ιακώβου Τσαλίκη, εξελέγη με την ψήφο όλης της Αδελφότητος Ηγούμενος της Ιεράς Μονής του Οσίου Δαυίδ και ενθρονίστηκε επισήμως στην Ιερά Μονή από τον μακαριστό Μητροπολίτη Χαλκίδος Χρυσόστομο Α’ (†2010) στις 5 Αυγούστου του 1992.
Στα 20 χρόνια της ηγουμενίας του ο π. Κύριλλος, με γνήσιο εκκλησιαστικό φρόνημα και άριστη συνεργασία με τους Μητροπολίτες Χαλκίδος Χρυσόστομο Α’ και Χρυσόστομο Β’, ανεκαίνισε το κτιριακό συγκρότημα της Ιεράς Μονής, ανεδέχδη δεκάδα και πλέον νέων Μοναχών στην Ιερά Μονή του, πρωτοστάτησε στον τομέα της φιλανθρωπίας και της ελεημοσύνης, ανεδείχδη πνευματικός πατέρας και εξομολόγος αναριθμήτων Κληρικών, Μοναχών και Λαϊκών σε όλη την Ελλάδα και ευρύτερα και με οδηγό την υψοποιό ταπείνωση, το αόργητο και πράο του χαρακτήρος του και την ακρίβειά του στα θέματα της Ορθοδόξου Πίστεως, έδωσε την καλή μαρτυρία του Μοναχού και του Ηγουμένου που ζεί για την Εκκλησία και αναπνέει στον χώρο της Ορθοδόξου Λατρείας.
Το τελευταίο διάστημα ταλαιπωρήθηκε από σοβαρά προβλήματα της υγείας του και νοσηλεύθηκε πολλές φορές. Όμως και στο πρόβλημα της υγείας του, έγινε παράδειγμα μίμησης για όλους, αφού το χαμόγελο δεν έλειψε ποτέ από τα χείλη του και η φράση «Δόξα σοι ο Θεός», ήταν η μόνιμη απάντηση σε όσους τον ρωτούσαν για την πορεία της υγείας του, δείγμα ότι εμπιστευόταν ολοκληρωτικά τον εαυτό του στην προστασία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και των Αγίων Του.

Πληροφορίες: Σοφία Καλογήρου